

St Katharina Klosters historie

St Katharina Klostret ligger i 1570 meters højde i en lille, idyllisk kløft i et ellers uvejsomt terræn. Som du måske netop har læst, var det her, at Moses så en brændende tornebusk, som brændte uden at blive fortæret. Gud henvendte sig til den skræmte Moses og fortalte, at han havde udset ham til at lede sit eget folk - israelitterne, jøderne, hebræerne eller hvad vi nu vælger at kalde dem - ud af Egypten og til det forjættede land, der flød af mælk og honning. Moses vender tilbage til Sinai Bjerget med hele folket. Han bestiger bjerget, og i 40 dage og nætter taler han med Gud, som giver ham de to stentavler med de ti bud. Desuden får han en detaljeret beskrivelse af, hvorledes han skal lave "pagtens ark", som skal indeholde lovens tavler. Ca 250 år senere bliver pagtens ark opstillet i jødernes tempel i Jerusalem.

På toppen af Sinai Bjerget (Jebel Musa) ligger et lille kapel, som er viet til Treenigheden. Kapellet, som er fra 1934, står på ruinerne af en kirke fra det 16. århundrede. Dette kapel menes at ligge på den klippesten, hvoraf Gud lavede stentavlerne. 740 trin længere nede ligger et lille plateau, kaldes Elias' Bassin. Her skal profeten Elias, som flygtede fra Jesabels hævn (men det er en anden historie), have tilbragt 40 dage og nætter i samtale med Gud, inden han for til himmels i en ildvogn. I nærheden ligger Aarons klippe, hvor Moses' broder Aron sammen med 70 ældre modtager loven fra Moses. Nordvest for Elias' plateau ligger et område, hvor mange pilgrimme, heriblandt St Gregor boede. For muslimer er bjerget også interessant, idet det er fra dets top, at Muhammeds hest, Boraq fløj til himmels (himlen).

Selv om der ikke er nogen håndfaste, historiske, arkæologiske beviser for, at Sinai Bjerget er det bjerg, som omtales i det gamle testamente. Allerede i det 3. århundrede begynder eneboere og pilgrimme at strømme til det hellige bjerg. Især i det 4. og 5. århundrede var tilværelsen for de kristne usikker, og der er mange beretninger om massakre og martyrdød. På trods heraf opstod der tidligt små samfund på Sinai, især på Sinai Bjerget med den brændende tornebusk.

Efter henvendelse fra kristne, som er udsat for stadige angreb fra nomadestammer, beordrer Helena, kejser Konstantins moder i år 330, at der skal bygges en lille kirke ved den brændende tornebusk, viet til jomfru Maria. Og nu begynder pilgrimme at strømme til fra hele den kristne verden. Fra det 5. århundrede er overhovedet for det lille samfund bishoppen af Pharan, siden bishoppen af Sinai. Munkene retter henvendelse om hjælp til kejser Justinian, som fra 527 til 565 bygger en smuk kirke bag mure, som kan modstå angreb fra beduiner og andre. Dette er begyndelse til St Katharina Klostret.

I det 7. århundrede er klostret igen i krise, denne gang som følge af muslimernes erobring af Egypten. I år 808 sender munkene, hvis antal er reduceret til kun 40, en delegation til profeten Muhammed og anmoder om hjælp. Profeten, som ser

de kristne som brødre i troen, udsteder et dekret, som befaler Muhammeds tilhængere at beskytte munkene på Sinai: *"Jeg skal være klostrets beskytter mod enhver fjende. Det er ikke tilladt at fjerne en præst fra hans religion eller en eneboer fra hans celle"*. Dokumentet findes i klostret, men de lærde har sat spørgsmålstegn ved dets autenticitet. På den anden side er der ikke tvivl om, at klostret ikke kunne have overlevet som en enklave omringet af muslimer uden støtte fra profeten og hans efterfølgere. Måske er tilstedeværelsen af den lille moské på klosterområdet et bevis for, at klostret har været under muslimernes beskyttelse. Mange muslimer mener, at profeten selv skal have besøgt klostret, og vel er der ikke langt hertil fra de hellige byer Mekka og Medina i Saudi Arabien. Som bekendt ser muslimerne også Moses som en stor profet.

I år 726 beordrer kejser Leo III, at alle religiøse billeder i kristen besiddelse, skal ødelægges. Denne ordre når heldigvis frem til det isolerede samfund på Sinai. I hvert fald "overlever" flere tusinde ikoner og andre billeder i det lille kloster. Efter Luther i 1500-tallet oplever den protestantiske kirke som bekendt en tilsvarende billedstorm

I det 11. århundrede begynder Europa at få øjnene op for munkene på Sinai. Det resulterer bl.a. i, at en del relikvier bliver overført fra St Katharins til Frankrig. Korstogene fra 1099 til 1270 øger også interessen for de isoleres munkesamfund. Gennem det 11., 12., 13. og 14. århundrede de siddende paver klostret. Selv dogerne af Venedig hjælper klostret ved at fritage det for skat og foranstalter oven i købet indsamlinger til dem. Venetianerne og andre kristne nationer respekterer klostrets skibe, som sejlede med St Katharinas banner eller med hendes monogram. Selv om klostret efter den arabiske besættelse af Egypten er omgivet af islamiske samfund, bevarer det tætte relationer med Byzans.

Da Napoleon erobrer Egypten i 1798, kommer klostret under hans beskyttelse. Det dokument, som beskriver klostret status, findes i dets bibliotek.

Gennem det 14. århundrede kommer der hvert år flere tusinde pilgrimme til klostret, selv om rejsen fra Cairo tager mindst én uge. Den foregår til fods eller på kamelryg. Efter reformationen falder antallet af kristne pilgrimme, så det midt i 1900-tallet ligger omkring 80-100 om året. I 1950'erne bliver der lavet asfalterede veje langs vestkysten ad Sinai til oliefelterne og minerne. Dette bevirker, at turister begynder at ankomme fra Cairo med taxa til området. I dag er der daglig busforbindelse mellem Cairo og St Klosteret. På en enkelt dag kommer flere hundrede besøgende i turistbusser til klostret, som er beboet af 15-20 græsk-ortodokse munke. I klostrets storhedstid levede der ca 400 munke i klostret. Munkene lever i dag efter de regler, som blev fastsat under biskop Basil den Store (329-379).

I år 2000 - den romersk-katolske kirkes jubelår - var Johannes Paul II som den første pave på pilgrimsrejse til Sinai Bjerget. Han besøgte også St Katharina Klosteret,

hvilket gav anledning til en del overvejelser i det græsk-ortodokse samfund. Paven bad ved St Katharinas relikvier inde i kirken, hvorefter han tog sin ring af og berørte helgenens finger og hovedskal med den, kyssede ringen, inden han igen tog den på. Paven sad en halv snes minutter i intens bøn i Den brændende busks kapel. Munkene viser derefter paven klostrets skatte og helligdomme. Ærkebiskoppen af Sinai, Damianos giver paven gaver, men både han og klostrets munke forlader stedet, inden paven afholder en udendørs gudstjeneste. Paven udtaler dette ønske for klostret: *"Må St Katharina Klostret forblive en åndelig oase for medlemmer af alle kirker, som søger Guds ære på Sinai Bjerget"*.